

Milí čtenáři,

být vlastencem se u nás moc nenosí. Ačkoli všichni víme, že jen Francouzi mohou vyrábět pravé šampaňské, Španělé si nedají vzít svou koridu a Italové chrání pizzu a mortadelu, my jsme ztratili svůj rum a kdo ví, jestli nepřijdeme o další majetek.....

Jestli nevěříte, zjistěte si, kolik Němců již usiluje o navrácení reálných nemovitostí v ČR a jen čekají, až hodíme Benešovy dekrety konečně za hlavu. Jedna politička mi nedávno řekla, že v Evropské unii má každá země své jasné priority a ty prosazuje bez ohledu na mínění ostatních. Na rozdíl od našeho státu, jehož představitelé se často bojí zvednout hlas a prosadit se vedle politiků rozměrem větších států. Stát je však tak velký, jak velcí jsou lidé, kteří v něm žijí. A kteří v něj věří, a kterým stojí za to za něj bojovat nejen v době válek a revolucí, ale i v době, kdy se zdánlivě nic neděje. Třeba tím, že řeknou svůj názor na velkém evropském fóru a budou si za ním stát i přes zamračené obličejce nebo ironické poznámky paní Merkelové, pana Sarkozyho či jiných. I tím se buduje sebevědomí národa a vlastenectví. Ostatně, myslím že už náš první prezident řekl to, co platí pořád: Nebát se a nekrást. Dodávám: neplazit se před rádobycelebritami, zítra už jimi nemusejí být. Každý z nás má svou cenu – i naše krásná země. Věřím, že vlastenectví znamená mít rád svou zem a nestydět se za ni. Tak jako nositelé Ceny Český patriot 2009, které vám v tomto čísle představuji. Všem blahopřeji a vám ostatním držím palce, aby se ani poslední z vás nestyděl třeba Baraku Obamovi říct: „Já jsem z Křivsoudova v České republice, mám to tam moc rád, přijedte se podívat!“

Vaše

Jindra Svitáková